

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

**Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI, 5**

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 16/93 =**SUMARUL**

— **Adevărata răsplată a muncii profesorului dela Iași :** Scri-soarea d-lui G. G. Burghilea, avocat Dorohoi.

JURISPRUDENȚA

— **Casație s. I :** Soc. Bukoviner Holzindustrie Gesellschaft cu Natan Segal (Despre tribunalul arbitrar, constituirea lui și termenul în care arbitrii trebuie să-și dea hotărârea.—Dacă tribunalul are a fi constituit cu aceiași arbitrii pentru toate contestațiunile.—Dacă acțiunea în anularea hotărârii poate fi considerată ca accesoriu al procesului urmat înaintea arbitrilor);

— Trib. Dolj s. III: X cu Al. S. Geoeroceanu (Despre obligațiunile soțului față de soție în timpul căsătoriei) cu o **Notă ;**

— Judec. ocol. rural Odobesti-Putna: Mircea Niculescu, **con-estație la executare** (Atunci când un arestat evadează în cursul jude-cării procesului său, urmează a fi considerat din momentul evadării ca având domiciliul necunoscut, deci fără domiciliu sau reședință și prin urmare a se cita prin «Monitorul Oficial»);

— Trib. civil din Paris (Despre separațiile de bunuri și sarcinile căsătoriei) cu o **Notă ;**

— **Nostimade.****Rezumatele Jurisprudenței Curței noastre de casație**

— **Casație s. I :** Raport.—Obligația eredului de a raporta lebera-litățile primite dela defunct.—Aplicarea acestei obligațiuni numai liberalităților între vii, iar nu și celor testamentare.—Minori.—Nulitate rezultând din nerespectarea formelor prescise de art. 413 c. civ.—Dacă poate fi invocată de altcineva decât de minori.—Art. 751 c. civ.;

— **Casație s. II :** Legea sanitară.—Sub-chirurg.—Injectii sub-cutanee cu arsenic.—Dacă constituie practică ilicită a medicinei.—Art. 88 l. sanitară;

— **Casație s. III :** Taxe succesoriale.—Creanță privilegiată.—Prețul unui imobil.—Dacă este supus la supra-taxă de 4%.—Art. 48 al. 7 legea timbrului și art. 6 și 9 din legea asupra venitului capitalului mobilier.

Adevărata răsplată a muncii Profesorului dela Iași

Vom publica, sub acest titlu, mai multe scrisori, pe care Directorul nostru, d-l profesor D. Alexan-dresco, le-a primit din toate unghiurile țării, cu o-cazia terminării operei sale : Dreptul civil român. Este bine să se vadă că există o răsplată și în Țara românească pentru acei care nu au drept i-deal decât munca și știința.

Incepem această serie de scrisori, care nu va cuprinde decât pe cele mai importante, prin publi-carea următoarelor mișcătoare rânduri, datorite pe-nei maestre a d-lui G. G. Burghilea, fost Deputat și Senator în mai multe legislaturi, distins avocat, actualmente primar al orașului Dorohoi, etc.

Această frumoasă scrisoare dovedește, așa pre-

cum a zis Alex. Lahovari într'unul din discursu-rile sale, că inima bate la extremitatea țării.

Vor urmă și alte scrisori, precum ale d-lor : V. Tătaru (prezident la Curtea din Galați), Al. Ne-grescu (consilier la Curtea din București), C. Cale-țeanu și Dim. D. Stoenescu (avocați din Craiova), Ștefan Scriban, Fl. Sion, Ernest Triandafil (toți trei foști distinși elevi ai facultății din Iași), etc.

Iată de o camdată scrisoarea d-lui G. G. Bur-ghelea. In numărul viitor vom publica scrisorile d-lor Triandafil și Scriban.

Domnule profesor și iubite amice ;

Cu o mare mulțumire sufletească și cu adevărată mân-drie de român, am avut fericirea să văd că ai dat la lumină tomul al XI-lea și cel din urmă al însemnatei d-tale opere : *Explicarea teoretică și practică a Dreptu-lui civil român*.

Te felicit din adâncul inimei că, cu o răbdare și o perseverență ce nu prea suntem deprinși a vedea în țara noastră, ai dus până la capăt această monumentală și nemuritoare operă.

Universitatea din Iași scumpă, și totuși abandonată, Universitatea noastră trebuie să se mândrească cu voi.

Cu două opere, ambele monumentale, se fălește și se va fâli și în viitor această Universitate :

„Istoria Românilor“ de Al. D. Xenopol și „Explica-rea Dreptului civil român“, de Dimitrie Alexandresco, opere care vor trăi cât timp va trăi și țara noastră.

Amândoi ați stat neclintiți la postul vostru, muncind zi și noapte, ca adevărați luminători și propagatori ai binelui și ai adevărului.

Pe voi nu v'a abătut nimic din calea voastră, nici ambițiunea de a parveni, nici dorința de a vă pune în evidență, cum au făcut mulți alții.

Ați rămas neclintiți la postul vostru.

Onoare vouă !

Știu că recunoștința nu este din această lume, după cum așa de bine a spus-o *Turgueneff*. Rămâne însă o-mului mângâierea sufletească că și-a făcut datoria.

Puțini, foarte puțini la număr sunt acei cugetători, care au fost răsplățiți în viață. Singur Voltaire a avut fericirea să fie zeificat în timpul vieții. Incolo și peste tot locul, numai ingratitudine !

Bizet, autorul sublimei „Carmen“, Maestrul Millet, autorul lui „Les Glaneuses“ și „L'Angelus“ și chiar ge-

nialul Molière, și câți alți mari scriitori și artiști, n'au fost oare ignorați sau nesocotiți în timpul vieții lor?... Să nu fii, deci, descurajat, precum aceasta transpiră dintr'o notă dela finele ultimului volum.

Eră o vreme când un Ponson du Terrail și un Xavier de Montépin aveau mai multă trecere decât un Racine, un Corneille și alții.

Lumina însă, pentru onoarea omenirii, s'a făcut!

Dar la noi, nu știi oare că genialul Eminescu și sublimul Creangă, fiind în viață, au trecut nebăgați în seamă?...

Abia acum începe a pătrunde în masele poporului și a se ști cine a fost și ce a făcut pentru țara lui ilustrul M. Kogălniceanu.

Prin remarcabila operă ce ai dat la lumină, ai adus un mare serviciu tuturor acelor care se ocupă cu vasta știință a dreptului.

Această operă trebuie să fie nelipsită din biblioteca oricui. Dator este și profesorul, și juristul, și avocatul, și magistratul (mai cu deosebire acest din urmă) s'o aibă și s'o consulte în toate zilele.

D-ta ai făcut operă mare de juristconsult și, cu drept cuvânt, poți stă alături cu cei mai mari juristconsulti mondiali, din care pe mulți i-ai întrecut chiar.

Prin opera d-tale ai dovedit că posezi vaste cunoștințe nu numai în toate ramurile dreptului (civil, comercial, penal, roman, etc.), dar încă și în toate acele care au o legătură imediată cu această știință.

Ai dovedit că economia politică, istoria, sociologia, filozofia, etc. nu-ți sunt străine.

Mai mult încă, ne-ai dovedit că cunoști și literatura, posedând clasicii în perfecțiune.

Foarte de multeori, explicând texte încălcite, care cer cercetor o mare încordare de spirit, i-ai îndulcit sarcina cu fericite citații din clasici, producând astfel în spiritul lui recreațiunea, atât de necesară în munca intelectuală.

În opera d-tale ai făcut drept comparat, îndemnându-ne a parcurge cu mare ușurință toate legislațiile Statelor civilizate, în cât este destul ca cineva să-ți deschidă cartea, pentru ca să nu mai aibă nevoie să recurgă la toate codurile străine, spre a afla la moment ceeace-i trebuie.

Apoi, ai făcut drept comparat cu dreptul nostru vechi, desgroapând și comentând vechile comori și izvoare de legislație, acum aproape necunoscute.

Ne-ai luminat asupra inovațiilor introduse în legislația noastră de legiuitorul dela 1865, muncă grea, îndoit de grea decât acea a juristconsultilor din alte țări, care utilizează un material imens adunat de alții, pe când D-ta n'ai avut de consultat, în ceeace privește inovațiile proprii legislației noastre, decât niște însemnări de mulțori necomplete, greșite și chiar schiloade, și atâta tot; și totuși grație marilor cunoștințe căpătate prin studii adâncite și printr'o practică îndelungată în știința dreptului, unită cu vasta d-tale erudițiune, ne-ai dat această neprețuită operă.

Mulți, în lungul interval de timp cât d-ta ai muncit fără preget, adunând picătură cu picătură, în cât ai îndeplinit *longissima praescriptio*, s'au încercat să serie și ei în această direcție, dar unii, dacă nu aproape toți, n'au fost în stare să parcurgă lunga cale ce ai parcurs, fie că unii din ei, cu toată buna voință ce au avut, n'au fost destul de pregătiți și nu aveau focul sacru, fie că alții n'au avut răbdarea și puterea de muncă ce trebuie să aibă adevăratul om de știință.

Unii aveau materialul pregătit numai pentru câteva fascicule, întocmai ca și așa pretenșii literați, care a-

nuță cu mare pompă apariția unor reviste, din care unele ori nu apar de loc, ori se șting dela al doilea număr.

D-ta ai trecut prin toate greutățile și cu o muncă încordată de peste treizeci de ani, fără ajutor și fără tovarăș, ne-ai hărăzit acest neprețuit tezaur.

Sunt unii care, precum mult regretatul profesor Al. C. Șendrea, care au avut pregătirea necesară, înzestrați fiind cu toate darurile adevăraților juristconsulti, dovadă de aceasta este excelentul său curs de procedură civilă (numai două volume apărute), dar pe care numai fatalitatea i-au răpit prea de timpuriu științei, așa că ei n'au putut vedea operele lor terminate. Totuși ceeace a scris un Șendrea și un Degré va rămâne.

Pentru avocați și pentru magistrați sunt neprețuite notele și observațiile ce zilnic le publici în diferitele reviste juridice. Și aici ai dat dovadă de o adevărată muncă de titan.

În scrierile D-tale, pe lângă că întrebunțezi, cu o mare măiestrie, termeni adevărați juridici, încât nu are cineva nevoie de multă bătaie de cap spre a-i înțelege, dar apoi, ți-ai dat mare silință de a te folosi de o limbă clară, curată, adevărat românească și la îndemâna tuturor.

Studentului, în fine, lucrarea d-tale îi va fi de mare folos, căci nudi notele luate din repezeală la curs, necomplete și de cele mai multe ori lipsite de sens, el învață dreptul, ci printr'un studiu amănunțit și îndelungat ce-l poate face mai târziu, utilizând opere de valoarea acelor ce ai dat la lumină.

Ți urez viață lungă și multă sănătate, ca să poți lucra înainte spre folosul tuturor.

Cu toată stima și dragostea, vechiul d-tale prieten,
Dorohoi, 28 Martie 1915 (s) G. G. BURGHELEA

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE S. I

Audiența dela 10 Iunie 1914

Președenția d-lui C. R. Manolescu, președinte
Societatea Bucoviner Holzindustrie Gesellschaft Lowy Landgenhan Anhangund Milech și Natan Segal.

Tribunal arbitral.—Constituirea lui.—Termenul în cari arbitrii trebuie să-și dea hotărârea.—Curgerea termenului de 5 luni, de la constituirea tribunalului pentru fiecare contestațiune.—Dacă tribunalul are a fi constituit cu aceiași arbitrii pentru toate contestațiunile.—Anularea unei hotărâri arbitrale.—Acțiuni în anulare. Dacă ea poate fi considerată ca accesoriu al procesului urmat înaintea arbitrilor (art. 343 și 369 pr. civ.).

1. În materie de arbitragiu dacă actul de compromis nu face deosebire între cazul în care instanța de judecată este constituită dar nu poate să continue prin demiterea arbitrilor, de cazul când, dela început, arbitrul nu vrea să participe, în urma a două convocări ce i se va face, urmează ca în ambele cazuri supra-arbitrul, desemnat de justiție, trebuie să intre în compunerea tribunalului, întrucât prin compromis se prevede că puterea lui să fie menținută în toate cazurile.

2. Deși este adevărat că atunci când compromisul prevede arbitragiul, pentru o contestațiune determinată, termenul în care arbitrii sunt dator să dea hotărârea lor, în lipsă de convenție contrarie, este cel prevăzut de art. 343 și 369 al. 1 pr. civ., adică de cinci luni de zile dela consti-

tuirea tribunalului arbitral; atunci însă când compromisul prevede arbitragiul pentru toate contestațiunile viitoare, acest termen curge dela constituirea tribunalului arbitral pentru fiecare contestațiune de judecat, de oarece, dacă ar curge dela constituirea primului tribunal arbitral, compromisul ar deveni iluzoriu pentru contestațiunile viitoare cari ar putea să se nască, și după trecerea celor cinci luni dela prima constituire.

3) Atunci când sunt mai multe contestațiuni, tribunalul arbitral nu poate fi constituit din aceleași persoane ca cele cari l'au compus la judecarea primei contestațiuni, de oarece pe lângă că această identitate de persoane ar face iluzoriu compromisul pentru toate contestațiunile isvorâte între părți din acelaș act, dar nici compromisul nu poate prevedea o singură constituire de arbitrii pentru toate contestațiunile;

4. In sistemul procedurii noastre civile, cu deosebire de acela al procedurii franceze și germane, acțiunea în anularea unei hotărâri arbitrale, nu este un accesoriu al procesului urmat înaintea arbitrilor ci o acțiune principală și independentă de procesul urmat înaintea arbitrilor; că nicăeri legea de procedură civilă nu ridică părții dreptul de apel contra sentinței date de tribunal asupra unei asemenea acțiuni în anulare, de unde rezultă că ea trebuie să urmeze filiera celor două grade de jurisdicție conform dreptului comun;

Decizia 337/914.—Respinse recursurile făcute atât de Societ. Bucoviner Holtzindustrie cât și de Natan Segal, contra deciziei Curței de Apel din București S. I No. 131/911.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de D. I. consilier G. N. Raicoviceanu,

Pe D-nul adv. P. Missir în dezvoltarea motivelor societății;

Pe D-nii adv. G. Danielopol și N. Alexandrescu, în combateri și în dezvoltarea motivelor recursului lui Natan Segal; și

Pe D-nul avocat C. Wortman în combaterea motivelor lui N. Segal;

Deliberând,

Asupra recursului făcut de Societatea Holtzindustrie din Cernăuți motivat în modul următor:

«Mandanții mei au atacat cu acțiune în nulitate o hotărâre arbitrală dobândită contra lor de către D. I. Natan Segal; Curtea de fond chemată a se pronunța în apel asupra acestei acțiuni, a admis-o și a anulat hotărârea arbitrală înă numai pentru motivul de procedură că arbitrii s'au pronunțat asupra unei chestiuni ce nu le fusese supusă. Curtea a respins însă anularea hotărârei cerută pe motiv că însăși instanța arbitrală era nulă și neavenită pentru trei ordine de motive. Curtea respingând aceste trei cauze de nulitate a instanței arbitrale și adoptând motivele primei instanțe, violează legea din mai multe puncte de vedere;

1) Am atacat în primul rând ca ilegală constituirea instanței prin faptul că demitându-se și supleantul nostru după cum se demisese și arbitrul, arbitrajul înceta de a mai fi po-

sibil conf. art. 369 al. 3 pr. civ. și că actul de compromis nu îngăduia de a se menține în specie arbitrajul prin numirea de către justiție a supra-arbitrului, care împreună cu arbitrul părții adverse să constituie instanța. Totuși Curtea și Trib. au găsit în art. 4 și 5 argumente pentru a justifica această procedură. Judecata interpretând în adevăr art. 4 din compromis în acest sens face să prevaleze sensul literal al unor expresiuni ale compromisului asupra înțelesului logic care a fost în intenția comună a părților, și prin această judecată violează regula prevăzută în art. 977 c. civ. după cum violează și regula din art. 982 că toate clausele se interpretă unele prin altele atunci când refuză să dea art. 5 sensul limitat relativ la discontinuarea instanței și l'aplică și la constituirea ei. În ipoteza când ambele texte ar da loc la îndoială, Curtea calcă regula prevăzută în art. 983 c. civ. interpretând îndoială în contra noastră care suntem obligați în specie;

2) Am arătat în al II-lea loc validitatea instanței arbitrale pe motiv că au expirat termenul în care putea judeca, de oarece neavând un termen determinat în actul de compromis nu putea dăinui mai mult decât 5 luni dela constituirea lui conf. art. 369 al. 1 și 343 pr. civ. când în specie instanța arbitrală fusese constituită între părți pe baza actului de compromis cu doi ani mai înainte;

3) Am obiectat în al III-lea loc că dacă s'ar considera instanța ca fiind în termen de a funcționa, ea nu ar putea funcționa decât în constituirea ei de acum doi ani. Curtea și tribunalul respinge ambele aceste nulități, pe motiv că actul de compromis prevede judecata arbitrală repetată ori de câte ori s'ar isca neînțelegeri între părți; că, prin urmare, cele cinci luni trebuie socotite la fiecare constituire și fiecare constituire este independentă una de alta. Curtea judecând astfel violează direct disp. art. 369 și 343 după care părțile pot prelungi funcțiunea aceiași instanțe arbitrale, dar nu pot transforma instanța excepțională a arbitrajului într-o instanță permanentă care să se recunoască după trebuință în baza aceluiași act de compromis. Curtea comite și un exces de putere, când afirmă că aceasta ar rezulta și din actul de compromis care prevede din contra o singură constituire de arbitrii pentru toate litigiile dintre părți.

Având în vedere decizia supusă recursului din care se constată că prin actul de compromis din 4 Martie 1906 Societatea Holtzindustrie din Cernăuți și Nathan Segal, comerciant din București s'au obligat a supune judecății arbitrilor orice contestație s'ar naște între dânsii relativ la executarea contractului din 1 Aprilie 1905, prin care Societatea a luat în locațiune fabrica de cherestea a lui N. Segal, iar acesta a furnizat societății o cantitate de butuci; că în 1911 N. Segal ridicând contra Societății pretențiuni de a fi despăgubit pentru pagubele cauzate prin stricăciunile aduse fabricii în timpul locațiunii și pentru cele cauzate în urma incendiului din neglijența Societății, a provocat constituirea Tribunalului arbitral, conform menționatului act de compromis, care prin sentința din 20 Ianuarie 1911, a obligat Societatea la plata sumei de 91.166 lei, reprezentând daunele suferite de N. Segal;

Având în vedere că Societatea Holtzindustrie din Cernăuți a intentat înaintea instanțelor ordinare acțiune în anularea acestei sentințe arbitrale pentru patru motive: 1) că Tribunalul arbitral a fost rău constituit prin participarea supra-arbitrului, de oarece actul de compromis nu admite participarea lui decât în caz de discontinuarea instanței iar nu și la constituirea ei; 2) că prin abatere de la dispozițiunile art. 366 al. 2 pr. civ. arbitrii s'au pronunțat după expirarea termenului arbitragiului, termen care, nefiind prevăzut în act, este cel de cinci luni de zile, conform art. 343 și 369 al. 1

pr. civ.; 3) că prin abatere dela dispozițiunile art. 366 al. 1 pr. civ. tribunalul arbitral a fost constituit din alte persoane decât cele ce l-au constituit cu doi ani mai înainte când judecase alte contestațiuni, ridicate de Societate, pe temeiul aceluiași act de compromis și 4) că prin abatere dela art. 366 al. 3 pr. civ. arbitru s'au pronunțat asupra unei cereri de daune care nu a fost supusă judecății lor de reclamant;

Că Curtea de apel, prin decizia adusă în recurs, a anulat sentința arbitrală numai pentru ultimul motiv și a respins toate celelalte motive de nulitate menționate mai sus și deduse în judecata acestei înalte Curți prin cele trei motive de recurs;

Considerând, în ce privește primul motiv de recurs, că Tribunalul arbitral a fost compus din Carol Cohen, supra-arbitru, desemnat de președintele Tribunalului Ilfov și din Petru Juster, arbitru numit din partea lui N. Segal prin actul de compromis, întrucât se constată că nici arbitrul nici supleantul arbitrului Societății recurente nu s'au prezentat să ia parte la judecată în urma înștiințărilor ce li s'au făcut;

Că actul de compromis prevede că în caz de demitere a arbitrului sau supleantului arbitralului uneia din părți Tribunalul arbitral se compune din arbitru și din părți și supra-arbitru desemnat de Președintele Tribunalului Ilfov; că se consideră ca demisionat arbitru care nu se prezintă în urma a două comunicări a lua parte la judecată; că actul de compromis nefăcând deosebire între cazul în care instanța este constituită, dar nu poate să continue prin demiterea arbitrului, de cazul când, dela început, arbitru nu vrea să participe în urma a două convocări ce i se va face urmează că în ambele cazuri supra-arbitru, desemnat de justiție, trebuie să intre în compunerea Tribunalului, întrucât prin compromis se prevede ca puterea lui să fie menținută în toate cazurile;

Că, prin urmare, Curtea de apel hotărând că supra-arbitru participă la judecată nu numai în caz de discontinuarea instanței dar și în cazul constituirii ei de la început atunci când, ca în speță, arbitru sau supleantul arbitrului uneia din părți refuză să ia parte, n'a făcut decât să interprete intenția comună a părților așa cum rezultă din actul de compromis și decizia sa, în această privință, scapă de controlul înalte Curți;

Considerând că este adevărat că atunci când compromisul prevede arbitragiul pentru o contestațiune determinată, termenul în care arbitrii sunt datori să dea hotărârea lor, în lipsă de convenție contrarie, este cel prevăzut de art. 343 și 369 al. 1 pr. civ., adică de cinci luni de zile dela constituirea Tribunalului arbitral; — că, însă, atunci când compromisul prevede arbitragiul pentru toate contestațiunile viitoare, cum este în speță, acest termen va curge dela constituirea Tribunalului arbitral pentru fiecare contestațiune de judecată, de oarece dacă ar curge dela constituirea primului tribunal arbitral, compromisul ar deveni iluzoriu pentru contestațiunile viitoare care ar putea să se nască și după trecerea celor cinci luni dela prima lui constituire;

Că Curtea de apel judecând că termenul de cinci luni nu curge dela constituirea primului Tribunal arbitral, care a judecat pe părți în 1908, ci numai din Ianuarie 1911 când arbitrii s'au constituit pentru a judeca cererea de daune în speță, a dat o bună interpretare dispozițiilor art. 343 și 369 al. 1 pr. civ. și motivul II de casare nu este întemeiat;

Considerând, în fine, că Curtea de apel n'a comis exces de putere când a hotărât că tribunalul arbitral nu poate fi constituit din aceleași persoane ca cele care l-au compus la judecarea primei contestațiuni din 1908, întrucât pe lângă că această identitate de persoane ar face iluzoriu compromisul pentru toate contestațiunile izvorâte între părți din același act, dar nici compromisul nu prevede o constituire de arbitrii pentru toate contestațiunile;

Că, așa dar, toate motivele de casare cu privire la

compunerea și funcționarea tribunalului arbitral se găsesc fără temei și prin urmare recursul Societății cată să fie respins;

Asupra recursului făcut de Nathan Segal, motivat astfel:

1 «Nulitatea deciziunii Curței, care nu avea competență să judece Cererea de nulitate a hotărârii arbitrilor având caracterul unui incident de executare și constituind un accesoriu la cererea principală de judecată înaintea arbitrilor, cererea de nulitate înaintea trib. trebuia judecată în același fel cu cererea principală înaintea arbitrilor. Cererea principală s'a judecat în primă și ultimă instanță de trib. de arbitri, cererea de nulitate nu putea fi judecată decât în prima și ultima instanță de Tribunal; așa că Curtea nu avea cădere legală să judece apelul societății, ci trebuia să-l respingă ca inadmisibil»;

2. «Greșită interpretare a art. 366 al. 3 pr. civ., exces de putere și denaturarea cererii de judecată, omisiune esențială Prin act de compromis în regulă am deferit judecății arbitrale orice contestație s'ar putea naște în viitor relativ la executarea unui contract din 1 Aprilie 1905, chiar dacă judecata contestațiilor s'ar face după expirarea contractului. La Mai 1910 am făcut notificări societății și arbitrilor să ne judece pentru repararea daunelor suferite de noi și precizate prin două capete de cerere distincte: a) daune materiale consistând din stricăciuni efective aduse fabricii și tuturor accesoriilor ei până în momentul predării și b) daune suferite de noi în urma incendiului întâmplat la Martie 1908 prin neglijența societății. Legea prin art. 366 al. 3 pr. civ. prevede nulitatea hotărârii arbitrilor dacă ea a fost dată asupra unor chestiuni ce nu fuseseră supuse arbitrilor, adică dacă chestiunile nu erau conferite judecării arbitrilor prin actul de compromis, iar neîndeplinirea nu cere ca chestiunile să fie arătate prin cererea de chemare în judecată, și nici actul de compromis nu prevede ca notificările preliminare judecății să menționeze în mod amănunțit chestiunile deduse judecății arbitrilor. Prin primul capăt de cerere am formulat daune pentru stricăciunile materiale constatate în momentul predării fie rezultate dintr'un abuz de folosință fie din cauza incendiului etc. Daunele cerute prin al II-lea capăt erau acele suferite în urma incendiului și ele rezultau din acele împrejurări și fapte indicate în hotărârea arbitrilor înaintea cărora trebuia să expunem temeiurile de fapt, să stabilim existența daunelor și să justificăm răspunderea societății. Curtea de fond judecă că prin al II-lea capăt am cerut numai daune pentru neglijența de a se feri fabrica de incendiu și care nu puteau fi decât totdeauna materiale, cuprinse în primul capăt de cerere; Curtea separă astfel în 2 puncte deosebite primul capăt de cerere, înlătură pe cel de al doilea și ajunge la concluziunea că ceiace au mai judecat arbitrii ar constitui o cerere ce nu fusese făcută;

Daunele cerute de noi prin al doilea capăt sunt daune izvorâte din neexecutarea întocmai a contractului, sunt daune directe prevăzute de art. 1082 și 1084 c. civ. cari nu trebuiesc nici odată specificate, ci e suficient să fie numai enunțate; cu totul altfel de cum s'ar face când ar fi vorba de daune rezultate dintr'un delict sau quasi delict civil;

Curtea de apel, aplicând în speță art. 366 al. 3 pr. civ. dă o interpretare greșită a acestui text de lege; judecând că arbitrii s'au pronunțat asupra unei cereri nefăcute, comite un exces de putere și denaturează în mod vădit coprinul cererii în judecată și neexaminând cererea noastră asupra naturii daunelor cari sunt coprinse în cererea în judecată, comite și o omisiune esențială»;

3) «Exces de putere și nemotivare;

Curtea nu putea să anuleze întreaga hotărâre a arbitrilor, ci numai judecata ce s'a făcut pentru capătul ce pretinde că nu fusese cerut așa că celelalte condamnări trebuie să menținute neavând nici o legătură cu primul capăt de cerere și neridicându-se nici o obiecțiune asupra lor. Curtea pronunță nulitatea întregii hotărâri fără ca cel puțin să motiveze această soluțiune, așa că Curtea comite un exces de putere și pronunță hotărârea sa nemotivată în această privință»

Având în vedere că prin primul motiv de recurs N. Segal susține că Societatea Holtzin Industrie din Cernăuți nu avea drept de apel contra sentinței prin care i s'a respins acțiunea în anulare a hotărârii arbitrale, pe motiv că acțiunea în anulare, este accesorie prin raport la cererea principală de judecată înaintea arbitrilor și întrucât părțile au renunțat, prin actul lor de compromis, la dreptul de apel contra hotărârii arbitrilor, ele nu pot avea acest drept nici contra sentinței dată asupra anulării hotărârii arbitrale;

Considerând că în sistemul procedurii noastre civile, cu deosebire de acela al procedurii franceze și geneveze, acțiunea în anulare a unei hotărâri arbitrale nu este un accesoriu al procesului urmat înaintea arbitrilor ci o acțiune principală și independentă de procesul urmat înaintea arbitrilor; că nicăieri legea de procedură civilă nu ridică părții dreptul de apel contra sentinței date de tribunal asupra unei asemenea acțiuni în anulare, de unde rezultă că ea trebuie să urmeze filiera celor două grade de jurisdicțiune, conform dreptului comun; că, dar, motivul I de casare nu este întemeiat;

Având în vedere că prin notificarea făcută Societății de recurent, acesta a cerut să fie obligată Societatea a răspunde de daunele cauzate numai prin stricăciunile aduse fabricii și prin incendiul provenit din neglijența ei iar arbitri au obligat-o și la daune rezultând din nepredarea la termen a fabricii; că aceste din urmă daune nefiind cerute de recurent prin notificarea adresată Societății și care constituie o cerere de chemare în judecată, arbitrii au judecat o chestiune ce nu a fost supusă judecării lor, așa că Curtea de apel anulând pentru acest motiv hotărârea lor, n'a făcut decât o justă aplicațiune a art. 366 al. 3 pr. civ.;

Considerând că obiecțiunea recurentului că Curtea de apel, în cel mai rău caz, nu putea anula hotărârea arbitrală decât pentru capul de daune necerut iar nu pentru totalitate, nu poate fi cercetată direct în casațiune nefiind mai întâi invocată înaintea Curții de apel;

Că, prin urmare, și recursul lui N. Segal cată să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

TRIBUNALUL DOLJ, S. III

Audiența dela 18 Februarie 1913

Președenția d-lui C. GĂRDAREANU, judecător

Sentința civilă No. 53

Obligațiunile soțului față de soție în timpul căsătoriei. — Servirea unei pensii alimentare soției în timpul divorțului, de către soț. — Autorizarea soției de către tribunal de a contracta un împrumut pentru căutarea sănătății. — Dacă soțul mai poate fi obligat și la plata altor sume împrumutate de soție dela alte persoane, și fără autorizațiunea sa. — (Art. 191, 194, 199 și 950 C. civil).

1. După dispozițiunile art. 196 C. civ. soțul este obligat a da soției cele necesare existenței, și prin consecință ar fi legat printr'un quasi-contract față de un negotiorum gestor, care ar fi suportat cheltuielile de întreținere și căutarea sănătății soției.

2. Conform art. 194 Cod. civ., soții își datorează unul altuia prin singurul fapt al căsătoriei, credință, sprijin și ajutor.

Prin urmare, când soțul aflându-se în proces de divorț cu soția, îi servește pensia alimentară la care a fost obligat prin sentința definitivă, iar pe de altă parte justiția autoriză pe soție de a se împrumuta cu o sumă oarecare pentru căutarea sănătății, prin aceasta soțul s'a achitat față de soție de obligația impusă de lege și dar soțul nu mai poate fi obligat a mai plăti și alte sume cu ca-i s'ar fi împrumutat soția dela o a treia persoană.

3. După art. 199 și 950 C. civ., femeia măritată fiind incapabilă, nu poate contracta în timpul căsătoriei fără autorizațiunea soțului sau a justiției, de unde rezultă că orice contractare făcută fără autorizația soțului este și rămâne fără fință.

Tribunalul,

Având în vedere cererea de chemare la interogatoriu formată de reclamantul oponent;

Considerând că, în ceea ce privește chemarea la interogatoriu a părâtului intimat, în calitate de tutore al minorilor săi copii, o asemenea cerere e inadmisibilă, interogatoriu trebuind să fie personal și deci Tribunalul respinge o asemenea cerere;

Considerând însă că reclamantul cheamă la interogatoriu pe părât și personal, că asupra acestei cereri urmând a vedea dacă interogatoriu este concludent, urmează a examina dacă acest interogatoriu duce la deslegarea pricinii; Că în această privință reclamantul voeste a dovedi că dânsul s'a comportat ca negotiorum gestor al părâtului, purtând de cheltuială soției acestuia în timpul vieții sale pentru cele necesare existenței sale și îngrijirii sănătății;

Considerând că dupe dispozițiunile art. 196 cod civil soțul este obligat a da existența necesară soției sale și prin consecință să fie legat printr'un quasi contract față de un negotiorum gestor care ar fi suportat cheltuielile de întreținere și pentru căutarea sănătății soției părâtului; Că, dar, în această privință fără a discuta dacă părâtul și-a îndeplinit obligația prescrisă de art. 196 codul civil urmează că interogatoriu formulat de reclamant e concludent și deci admisibil;

Pentru aceste motive, Tribunalul, admite cererea oponentului reclamant și amână, etc.

După care deliberând, și;

Având în vedere că pentru dovedirea acțiunii sale oponentul a produs în instanță diferite chitanțe pentru sume de bani plătite de dânsul pentru nevoile soției părâtului, susținând la precedentă înfățișare că a lucrat ca un negotiorum gestor al părâtului, cerând chemarea acestuia la interogatoriu spre a răspunde dacă nu recunoaște că reclamantul a făcut aceste cheltuieli, pentru soția sa, și care interogatoriu punându-i-se azi părâtului, acesta a răspuns negativ, la toate întrebările puse;

Având în vedere că față de răspunsurile negative ale părâtului la interogatoriu, reclamantul prin avocații săi a cerut a dovedi cu martori că dânsul a făcut aceste cheltuieli în calitate de negotiorum gestor al intimatului pe timpul cât se afla în divorț cu soția sa, cerere la care părâtul prin avocații săi s'a opus, pe motiv că soția părâtului avea pensie dela soțul său și avea și bani luați pe baza unui împrumut cu autorizația Tribunalului;

Considerând că din actele prezentate de părți în instanță, se constată că părâtul Alex S. Georocanu aflându-se în proces de divorț cu soția Eliza Georocanu, sora reclamantului, acesta a cerut și obținut dela Trib. Doljiu, S. I, prin sentința No. 623 din 11 Septembrie 1910, sumă de 300 lei ca pensie alimentară. Că tot în același timp solicită dela Tribunal și un împrumut de 15000 lei, necesar pentru căutarea sănătății și Tribunalul îi acordă suma de 8000 lei din care a ridicat 4000 lei, urmând ca restul de 4000 lei să-i ridice atunci când va dovedi că a fost instalată la un sanatoriu, iar reclamantul pretinde că cu suma de 5000 lei a făcut diferite plăți de care soția sa, sora părâ-

tului, avea nevoie anume arătate în chitanțele depuse, pe timpul dela data de 11 Septembrie 1910 când a părăsit domiciliul conjugal până când a murit, la 26 Ianuarie 1911;

Considerând că în conformitate cu art. 194 c. civil, soții și datorează unul altuia prin singurul fapt al căsătoriei, credință, sprijin și ajutor;

Considerând că în speța de față, soții aflându-se în proces de divorț, soția a fost autorizată de Tribunal să părăsească domiciliul conjugal, fixându-se în același timp prin sentința No. 623/911 suma de 300 lei pe lună ca pensie alimentară sumă apreciată de Tribunal ca suficientă față de situațiunea materială a soțului în raport și cu trebuințele soției sale;

Considerând că din chitanțele prezentate azi de pârât, se vede că soțul a executat obligațiunea impusă prin sentința Trib. mai sus vorbită, achitând în mod regulat cu anticipație pensiunea lunară cuvenită soției sale. Că afară de aceste sume de bani, pe care soțul le servea soției sale pentru întreținerea sa, aceasta a mai obținut pentru căutarea sănătății, cu autorizația Trib. un împrumut de 8000 lei din care a și ridicat 4000 lei urmând ca restul să-l ridice mai târziu, prin urmare soția a obținut prin justiție sumele de bani pe care judecata le-a găsit că-i sunt necesare pentru căutarea sănătății sale, sume cari i-au și fost puse la dispoziție atunci când dânsa părăsise domiciliul conjugal. Că, dar, față de toate aceste împrejurări reclamantul nu mai poate susține că a lucrat cu un negotiorum gestor al pârâtului pe câtă vreme justiția stabilise cuantumul sumelor de bani de care soția avea nevoie și soțul s'a și conformat hotărârii justiției achitându-se de obligațiunea ce i se impusese judecătorește din momentul părăsirii domiciliului conjugal de către soția sa;

Că astfel fiind, raportul juridic pe care reclamantul pretinde a-și fonda acțiunea sa, față de pârât, nu poate exista mai cu seamă că toate cheltuelile ce pretinde că le-a făcut nu au putut profita intimatului mărindu-i cumva patrimoniul său și deci proba cu martori nefiind concludentă, Tribunalul în acest caz urmează a o respinge ca inutilă;

Că chiar dacă Tribunalul admisesse chemarea pârâtului la interogatoriu prin jurnalul No. 9552/912 totuși această dispozițiune fiind numai preparatorie și întrucât ea fusese admisă în lipsa dovezilor prezentate de pârât azi în instanță, că a satisfăcut obligațiunea sa de a susține cheltuelile de întreținere și boală a soției sale, urmează că Tribunalul poate să nu ia în considerațiune chemarea pârâtului la interogator admisă prin jurnalul No. 9552/912 în împrejurări cu totul deosebite de cele prezentate azi în instanță;

Pentru aceste motive, Tribunalul, respinge proba cu martori cerută, etc.

În fond:

Având în vedere opozițiunea făcută în termen de reclamantul G. G. Cionea, contra sentinței acestui Tribunal cu No. 233/912 prin care i se respinge ca nesusținută acțiunea ce a intentat contra intimatului Al. Georocanu;

Având în vedere că obiectul acestui proces consistă în acțiunea făcută de G. G. Cionea, prin petiția înreg. la No. 29148/912 care are de obiect de a fi obligat intimatul Al. S. Georocanu, profesor Craiova, personal și ca tutore al minorilor săi copii la plata sumei de cinci mii lei ce-i datorează pe baza unei chitanțe semnată de soția sa def. Elisa Georocanu;

Având în vedere actele cauzei, desbaterile urmate și concluziunile D-lui loco-țitior de procură;

Având în vedere că oponentul în susținerea acțiunii sale, a produs chitanța cu data Noembrie 1910 din care se vede că Elisa Georocanu, soția intimatului și sora oponentului se împrumută la acesta din urmă cu suma de 5000 lei pentru a-și căuta sănătatea și pentru alte nevoi iar pentru garantarea sumei împrumutate i se dă de soția intimatului def. Elisa Georocanu o pereche de solitari;

Având în vedere că azi în instanță, oponentul abandonând temeiul juridic al acțiunii sale își bazează pretențiunea sa pe principiul echității, înscris în art. 97) din codul civil întrucât soția intimatului fiind bolnavă avea nevoie de cheltueli mai mari decât cele satisfăcute prin pensia alimentară și împrumutul acordat de Tribunal și voind a dovedi cu chitanțele depuse la dosar că a făcut acele cheltueli pentru soția intimatului și că, prin urmare, dânsul trebuie să fi obligat la plata lor;

Considerând, în drept, că în ceiace privește acțiunea bazată pe chitanța în discuțiune ea este nefondată de oarece în conformitate cu art. 199 și 95) c. civil, femeia măritată fiind incapabilă ea nu poate contracta în timpul căsătoriei fără autorizația soțului sau a Tribunalului; ori în speță, soția pârâtului n'a avut o asemenea autorizațiune, atunci când a semnat chitanța în discuțiune, așa încât din această cauză urmează a se considera ca fără ființă;

Considerând că în ce privește principiul echității invocat de reclamant, prin avocații săi în instanță pentru susținerea acțiunii oponentului, nici pe acest motiv acțiunea nu poate fi considerată ca întemeiată întrucât pe deoparte, justiția regulând raporturile dintre soții divorțați prin faptul că a obligat pe intimat a servi soției sale o pensie alimentară din momentul părăsirii domiciliului conjugal, iar pe de altă parte soția cu autorizația Tribunalului obținând și un împrumut de 8000 lei din care a și ridicat 4000 lei, aceste sume de bani i-au fost acordate în urma aprecierilor juste ale Tribunalului, față cu situația materială și socială a soților, prin urmare, a admite că soțul să mai fie obligat de instanțele judecătorești și la alte sume de bani peste acelea la care a fost obligat, s'ar ajunge totmai la concluzia contrarie că o asemenea acțiune ar fi pe nedrept pornită contra intimatului dacă el ar urma să fie obligat la mai mult decât ceiace justiția a hotărât că poate fi obligat;

Considerând, în fine, că chiar dacă oponentul ar fi făcut cheltuelile ce se pretinde pentru soția intimatului, aceste cheltueli făcute dintr'un sentiment de pură umanitate sunt lipsite în orice caz de vre-o sancțiune legală, unele ce în acest caz ar avea de fundament o obligațiune pur naturală.

Considerând că în ce privește acțiunea oponentului față de minori, ea nu are nici un temei juridic de oare ce copii nu sunt obligați a susține sarcinile căsătoriei în timpul căsătoriei părinților lor, aceste sarcini căzând asupra soțului așa încât din acest punct de vedere acțiunea nu are nici un temei juridic;

Că astfel fiind opoziția privindu-se nefondată urmează a fi respinsă;

Văzând și cererea de cheltueli de judecată și disp. art. 140 pr. civ.;

Pentru aceste motive redactate de D-nul Președinte I. Strelicescu, Tribunalul respinge, etc.;

OBSERVAȚIE.—Toate punctele de drept admise prin sentința Trib. Dolj, mai sus publicată, sunt juridice. Ele fiind elementare, nu au nevoie de niciun comentariu.

N. R.

Judecătoria Oculului rural Odobești-Putna

Audiența dela 3 Martie 1915

Cartea de judecată penală No. 230

Mircea Niculescu, contestație la executare

Arestat — Evadarea lui înainte de judecarea procesului. — Citarea prin «Monitorul Oficial».

Atunci când un arestat evadează în cursul judecării procesului său, urmează a fi considerat din momentul evadării ca având domiciliu necunoscut, deci fără domiciliu sau reședință;

prin urmare a se cită prin «Monitorul Oficial».

Judecata,

Asupra prezentei contestațiuni:

Având în vedere că din actele și lucrările dela dosarul cauzei se constată cum că inculpatul Mircea Niculescu fiind trimis în judecată acestei judecătoria pentru delictul prevăzut și pedepsit de art. 510 al. 2 c. pen. și pentru ziua de 5 August 1914 fiind fixat termenul pentru judecarea procesului, el fiind arestat în prevenție la arestul din Focșani, pe când era transportat la Odobești a evadat de sub sentinela și nu a mai fost găsit decât la 7 Februarie 1915, când s'a operat arestarea lui în urma mandatului de arestare emis în baza cărței de judecată prin care fusese condamnat la trei ani închisoare;

Având în vedere că contestatorul arată că rău a fost citat la pronunțarea cărței de judecată, și rău i s'a comunicat cartea de judecată numai prin «Monitorul Oficial», susținând că trebuia să i se comunice în București pe str. Lizeanu No. 27, ultimul său domiciliu, pe care l-a arătat și la instrucție;

Având în vedere că ceea ce urmează a se rezolva este că atunci când un arestat evadează în cursul judecării procesului său, unde urmează a fi citat posterior și unde urmează a i se comunica hotărîrea condamnatoare?

Având în vedere că în procedura penală neprevăzându-se modul de citare al părților, va trebui să se urmeze norma dreptului comun, adică la judecătoriile de ocoale se vor cita conform dispozițiilor legii judecătoriilor, iar acolo unde această lege nu va vorbi se vor aplica normele din procedura civilă;

Că în ceea ce privește comunicarea hotărîrilor, ele se vor face în același mod ca și chemările în judecată (art. 99 al. ult. l. jud. ocoale);

Având în vedere că conf. art. 75 al. 5 pr. civ., cei ce se află în închisoare vor fi citați la direcția închisorii;

Având în vedere că cel ce evadează din închisoare este necontestat că scopul lui a fost nu numai de a scăpa momentan din închisoare ci spre a i se perde urma, căci altfel dacă el evadând s'ar duce la vechiul său domiciliu sau la fosta sa reședință, evadarea nu ar mai avea niciun scop, căci ar fi imediat prins, așa că din acel moment al evadării el urmează a fi considerat cu domiciliul necunoscut, deci fără domiciliu sau reședință;

Având în vedere că cei ce n'au domiciliu sau reședință cunoscută în țară, urmează a fi citați prin «Monitorul Oficial» (art. 71 al. 4 l. jud. de ocoale);

Că chiar de nu am considera pe un evadat din închisoare ca fiind cu domiciliu necunoscut, însă având în vedere că prin art. 69 al. ult. pr. civ. arătându-se că procedurile se vor îndeplini în toată curgerea pricinii la domiciliu fixat în întâia citație, în acest sens fiind și dispozițiunile art. 69 l. jud. de ocoale, — ar fi urmat astfel ca inculpatul să fi fost citat și să i se comunice cartea de judecată la arestul preventiv din Focșani, acolo îndeplinindu-se procedura dela început și în tot timpul mai înainte de evadare;

Însă această comunicare după evadare la arestul din Focșani nu i-ar fi putut servi întru nimic inculpatului deoarece în acel timp nu se afla acolo și nici măcar urma lui nu era cunoscută, așa în cât nu ar fi avut nicio utilitate comunicarea la arestul de unde evadase inculpatul;

Că inculpatul evadând și de ar fi fost de bună credință, stabilindu-se la vechiul său domiciliu pe cari îl alege în str. Lizeanu No. 27, nu avea decât să facă aceasta cunoscut acestei instanțe spre a i se comunica acolo orice act de procedură;

Că, prin urmare, bine a fost citat inculpatul în tot timpul după evadare prin «Monitorul Oficial», precum de asemenea bine i s'a comunicat cartea de judecată tot prin «Monitorul Oficial», urmând a i se respinge astfel prezenta contestație ca nedovedită;

Pentru aceste motive, judecata respinge, etc.

Judecător-ajutor (s) D. D. Constantinescu.

Tribunalul civil din Paris

(18 Martie 1910)

Separație de bunuri. — Sarcinile căsătoriei. — Contribuția femeii. — Acțiunea terților contra ei. — Admisibilitate. — Art. 1448 C. fr. (1266 C. civ. rom.).

Femea separată de bunuri, având folosința veniturilor sale, este obligată să plătească cheltuelile menajului atât față de terții, cât și de bărbatul ei. În consecință, ea poate fi direct acționată de terții pentru aceste cheltueli și nu poate respinge acțiunea lor, dovedind că a dat partea ei contributivă bărbatului. În orice caz, ea trebuie să supravegheze întrebuințarea sumelor ce a dat în acest scop bărbatului.

(Din D. P. 1910. 5. p. 7).

OBSERVAȚIE. — Chestiunea decisă prin sentința a cărui sumar s'a reproduș mai sus, este controversată.

După un sistem, bărbatul poate să ceară ca femea separată de bunuri să verse în mâinile lui sumele necesare la întâmpinarea cheltuelilor casnice, fără însă ca el să poată pretinde vre-o siguranță dela ea. Bărbatul, primind sumele contributivii ale femeii, le va întrebuința la destinația lor; iar dacă femea refuză de a le plăti, el va putea urmări averea ei. (Vezi în acest sens, Planiol, III, 1438; Laurent, XXII, 284; Baudry et Surville, *Contrat de mariage*, III, 1491; Troplong, *Idem*, II, 1435; T. Hue, IX, 276, etc).

Unii ar voi chiar ca bărbatul să poată fi împuternicit de justiție a primi direct o parte din veniturile femeii, sau a administra totul sau parte din bunurile ei, dacă ea refuză de a plăti partea ei contributivă. (Vezi Guillouard, *Contrat de mariage*, III, 1226 și deciziile citate de acest autor.—Vezi însă T. Hue, IX, 276, p. 323).

După un alt sistem, admis prin sentința trib. din Paris mai sus reprodușă, se susține că terții creditorii au acțiune directă contra femeii și că ea n'ar putea să refuze de a-i plăti sub cuvânt că partea ei contributivă ar fi rămas în mâinile bărbatului. (Vezi în acest din urmă sens, Aubry et Rau, V, § 516, p. 405; Guillouard, *op. cit.*, III, 1222; Troplong, *Idem*, II, 1440). Vezi asupra acestei controverse, Dalloz, *Nouveau Code civil annoté*, III, art. 1448, No. 34 urm.; D. Alexandresco, tom. VIII, p. 401 urm., etc.

În orice caz, încât privește furniturile făcute direct femeii, în caz când ea diriguește menajul comun, nu mai rămâne îndoială că terții au acțiune contra ei pentru plata acestor furnituri. (Vezi Dalloz, *op. cit.*, art. 1448, No. 37).

N. R.

Nostimade

Publicăm ca specimen de recurs și motive de casare următoarea petițiune dată Tribunalului Vaslui.

Domnule Președinte,

Subsemnatul Costache I. Bălăușescu din com. Buhăești, plasa Negrești, județul Vaslui, cu respect și în termen legal vin și fac recurs contra hotărârei dată de d-l judecător al ocolului rural Scân-teia la comuna Buhăești, în ziua de 29 Ianuarie anul 1915, prin care am fost condamnat la zece lei amendă pentru contravenție la legea vânatului.

Motivul meu este:

Nu am fost la vânat epuri sau alte specii de animale prevăzute în lege pentru care trebuia să am permis de vânatoare, ci am împușcat niște vrăbii după obiceiul nostru, ca să mâncăm înainte de Crăciun carne de vrabie și apoi de pore, ca

să fim sprinteni peste vară, mai ales într'un război dacă ar fi, căci fac parte din elementele armatei; d-l plutonier care mi-a făcut procesul nu a voit să-mi țină în seamă apărarea mea și de asemenea nici d-l judecător. Pentru mine e o mare povară amenda de zece lei pe nedrept, fiind om sărac și pentru vrăbii nu mi-a spus nimeni din autoritate că-mi trebuie permis ca să le vânez. Propun martori pe Ion A. Pintilie și Neculai Guralivu din com. Buhăești, care știu că în acea zi din postul Crăciunului am împușcat vrăbii, și eu nici odată nu umblu la vânat epuri după cum am fost dat în judecată. Pe aceste considerente cu onoare vă rog să binevoiți a fixa un termen de judecată și a achita de zisa amendă pe un sărac care mâine își va expune chiar viața pentru apărarea patriei.

Cu stimă,

Eu Costache I. Bălăușescu

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

Recurenta Arghira C. Grigorescu prin d-l avocat Ștefănescu-Priboi.
Intimatul Manole Pascu Stan prin d-l avocat A. Pretorian.

*** Raport.** — *Obligația eredelui de a raporta liberalitățile primite dela defunct.* — *Aplicarea acestei obligațiuni numai liberalităților între vii, iar nu și celor testamentare.*

Minori. — *Nulitate rezultând din nerespectarea formelor prescrise de art. 413 c. civ.* — *Dacă poate fi invocată de altcineva decât de minori.* — *Art. 751 c. civ.*

a) După textul art. 751 c. civil, obligațiunea eredelui de a raporta la masa succesorală liberalitățile primite dela defunct, nu se aplică decât liberalităților între vii, iar nu și celor testamentare.

Prin urmare, eredele rezervatar, când este în acelaș timp și legatarul unei porțiuni din succesiune, poate reclama pe lângă legatul său, și rezerva ce i se cuvine ca erede ab intestat, chiar dacă legatul nu cuprinde o dispensă expresă de raport, o asemenea dispensă fiind virtual coprinsă în orice liberalitate testamentară.

b) Nulitatea rezultând din nerespectarea formelor prescrise de art. 413 pentru abilitarea minorilor de a face o transacțiune nu poate fi invocată decât de minori. (Cas. s. I, decizia No. 46 din 23 Ianuarie 1915, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei Curței de apel din București s. III No. 89 910).

CASAȚIE S. II

Recurentul Iancu Rotenberg, lipsă.

Ministerul Public prin d-l Procuror G-l Sc. Popescu.

Legea sanitară. — *Sub-chirurg.* — *Injectii sub-cutanee cu arsenic.* — *Dacă constituie practică ilicită a medicinei.* — *Art. 88 l. sanitară.*

Facerea unor injectiuni sub-cutanee cu arsenic de către un sub-chirurg, pe baza recomandățiunei unui medic, nu poate constitui un act de exercițiu ilicit al

medicinei, de oarece sub-chirurgii putând face mici operațiuni, după cum se arată în art. 20 din regulamentul pentru exercițiul miciei chirurgii, între care și vaccinațiunea, pot face și injectiuni cu arsenic după prescripția medicului, operațiune care este mult mai simplă ca vaccinațiunea. (Cas. s. II, decizia penală No. 3087 din 2 Decembrie 1914, prin care s'a casat fără trimetere decizia Curței de apel Iași s. II No. 432/914).

CASAȚIE S. III

Recurentul Ministerul finanțelor prin d-l avocat C. Marinescu.
Intimatul Adolf Baer ș. a. prin d-l avocat C. Wortman.

Taxe succesoriale. — *Creanță privilegiată.* — *Prețul vânzării unui imobil.* — *Dacă este supus la supra-taxă de 4%.* — *Art. 48 al. 7 legea timbrului și art. 6 și 9 din legea impozitului asupra venitului capitalului mobil.*

Creanțele privilegiate care derivă din actele de vânzare, neintrând nici în categoria capitalurilor ale căror venituri sunt supuse impozitului de 5% potrivit legii din 23 Februarie 1906, și nici în categoria acelor care sunt impuse la taxa proporțională de 5% asupra venitului net al capitalurilor sociale conform legii paten-telor (cari categorii de capitaluri sunt scutite de supra-taxă succesorală de 4%, potrivit art. 48 al. 7 din legea timbrului), urmează că asemenea creanțe privilegiate sunt supuse la supra taxă succesorală de 4%.

În adevăr, art. 6 din legea impozitului asupra venitului capitalurilor mobiliare se referă la veniturile creanțelor ipotecare și la rentele asigurate prin ipotecă; și aceste dispozițiuni sunt de strictă interpretare și nu se pot extinde pe cale de analogie și la creanțele privilegiate derivând din actele de vânzare, chiar dacă aceste creanțe ar fi transerise și ar produce dobânzi. (Cas. s. III, decizia No. 357 din 17 Noembrie 1914, prin care s'a casat sentința Trib. Suceava No. 54/914).

NOTA. — Vezi și decizia Cas. s. III No. 389 din 2 Decembrie 1914.